

WALL STREET JOURNAL
és AMAZON KINDLE BESTSELLER

Minden, amit ELTITKOLTUNK

„Csodásan megírt regény a feltétlen
szeretetről, a fájdalomról
és az elengedésről.”
– RT Book Reviews

*fine
selection*

KERRY LONSDALE

K E R R Y L O N S D A L E

Minden, amit
ELTITKOLTUNK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Henrynek,
aki nyolcezer kilométert utazott,
hogy rám találjon.
Szeretlek!*

ELSŐ RÉSZ

A HEGYVIDÉK ÉKSZERDOBOZA
LOS GATOS, KALIFORNIA

1. fejezet

JÚLIUS

AZ ESKÜVŐNKRE A vőlegényem, James, koporsóban érkezett a templomba.

Éveken át arról álmodoztam, hogy az oltárnál vár majd engem, arcán azzal a mosollyal, amit csak nekem tartogatott, és ami mindig elbűvölt. De ahelyett, hogy a legjobb barátom, az első és egyetlen szerelmem felé sétáltam volna a padok között, a temetésén voltam.

A szüleim mellett ültem az ismerősökkel és rokonokkal teli térben. Ők lettek volna az esküvőnk vendégei is, így viszont azért érkeztek, hogy egy túl fiatalon elhunyt férfi emléke előtt tisztelegjenek. James éppen betöltötte a huszonkilencet, és nincs többé.

Éreztem, hogy folyik a könny az arcomon, amit a tenyeremben lévő zsebkendőcafattal próbáltam letörölni.

– Aimee, tessék! – Anyu odanyújtott egy tisztát, amit a markomba gyűrtem.

– K... köszönöm. – A zokogástól elakadt a hangom.

– Ő az? – hallatszott egy suttógó hang mögülem, mire összeugrott a gyomrom.

– Igen, James menyasszonya – érkezett a halk válasz.

– Ó, szegény! Annyira fiatalnak tűnik! Mióta voltak jegyesek?

– Nem tudom pontosan, de gyerekkoruk óta ismerték egymást.

Valaki nagyot sóhajtott a felismerésre:

– Gyerekszerelem, milyen borzasztó!

– Úgy hallottam, hetekbe telt, amíg megtalálták a testet. El tudod te ezt képzelni? Milyen szörnyű lehet a bizonytalanság!

Erre már nyöszörögni kezdtem, az ajkam megállíthatatlanul reszketett.

– Kérhetnék egy kis tiszteletet? – szólt apám halkán, de határozottan a mögöttünk ülő nőkre. Felállt, átpasszírozta magát előttünk, közben összekoccantak a térdeink, majd mellém ült, hogy anyuval közrezárjanak. Magához vont, így a védőbástyám lett a pletykák és a kíváncsiskodó tekintetek elől.

A szertartás kezdetét az orgonaszó felcsendülése jelezte, s mindenki felállt. Én alig bírtam feltápáskodni, úgy éreztem, az egész testem sajog és öreg, bele is kellett kapaszkodnom az előttem lévő pad támlájába, hogy vissza ne dőljek a helyemre. Egyszerre mindenki a templom ajtaja felé fordult, ahol a férfiak a vállukra emelték James koporsóját. Néztem, ahogy a pap mögött lépkednek, és csak az járt a fejemben, hogy a maradványainál – hiszen a teste állapota miatt alkalmatlan volt a nyitott koporsós temetésre – sokkal többet cipelnek. A vállukra nehezedtek az álmaink és a jövőnk. James ott akarta hagyni a családi vállalkozást, hogy nyisson egy galériát a belvárosban, én pedig szerettem volna egy saját éttermet, miután a szüleim nyugdíjba mentek. Még egy kislány is láttam, aki kettőnk között áll, és a kis kezecskéivel fogja a miénket. Tudtam, hogy ezek mind el lesznek temetve.

Kiszakadt belőlem az orgona szomorú hangját is túlszárnyaló zokogás, és csak úgy visszhangzott a templom falai között.

– Ez nekem nem megy – suttogtam fájdalmasan.

Elvesztettem Jamest. A második sorban ültem, s éreztem a tarkómon a szánakozó pillantásokat. A koloniál templom levegője fojtogató volt az izzadság, a tömjén és a gyönyörűen elrendezett orchideacsokrok émelyítő illatának keverékétől. A virágokat az esküvőnkre rendeltük, de James édesanyja, Claire Donato elintézte, hogy a temetésre is kihozzák őket. Ugyanaz a templom, ugyanazok a virágok, csak a szertartás más.

Émelyegni kezdtem, ezért a szám elé kaptam a kezem, és megpróbáltam apám mellett a folyosó felé indulni, de anyu a csuklóm után nyúlt, és megszorította. Összefonta a karunkat, én pedig a vállára hajtottam a fejem.

– Ssss, ssss – próbált nyugtatni, de a könnyeim patakokban folytak az arcomon.

A férfiak egy fémállványra engedték a koporsót, majd a helyükre mentek. Thomas, James bátyja az első sorban álló Claire mellé oldalazott, aki fekete kosztümöt viselt, ősz haját pedig pont olyan feszes kontyba fogta, mint amilyen a tartása is volt. Phil, James unokatestvére Claire másik oldalára állt, majd megfordult, rám nézett, és felém biccentett. Nagyot nyeltem, és elkezdtem hátrafelé araszolni, amíg a vádlim hozzá nem ért a fapadhoz.

Claire is megfordult.

– Aimee.

Odakaptam a tekintetem.

– Claire – suttogtam.

James halálhíre óta szinte nem is beszéltünk. Egyértelművé tette, hogy a jelenlétem a veszteségére, a legfiatalabb fia elvesztésére emlékezteti. Én pedig mindkettőnk érdekében tartottam is a távolságot.

A temetés a rituálék és az énekek jól megszokott sorrendjében zajlott. Alig figyeltem a beszédekre, a felolvasásokat pedig szinte nem

is hallottam. Amint vége lett a szertartásnak, még azelőtt gyorsan kiiskoltam az oldalajtón, hogy bárki megállíthatott volna. Már két életre elég részvénytilyvánítást hallgattam végig.

A vendégek kezdtek lassan az udvarra szivárogni. Miközben az árkádok alatt igyekeztem észrevétlenül eltűnni, megláttam a halotaskocsit. Hátrapillantottam a vállam fölött, és a tekintetem találkozott Thomaséval. Nagy léptekkel közelített felém, majd erősen átölelt. A zakója spród anyaga dörzsölte az arcomat. Pont úgy nézett ki, mint James, a haja és a szeme sötét, a bőre napbarnított. Thomas volt az ő természetesebb, idősebb kivitele, az ölelésük viszont egyáltalán nem hasonlított.

– Örülök, hogy eljöttél. – A hajamon éreztem a leheletét.

– Nem sokon múlt.

– Tudom.

Elvezetett a körülöttünk lassan kialakuló tömegeből, végül megálltunk az árkád végében virágzó folyondár alatt. A levendulabokrok kék virágai himbálóztak a júliusi délutáni szellőben. A ködnek, ami az óceán közelsége miatt kora hajnalban még beborította Los Gatost, napkelte után nyoma sem maradt. Sőt, napközben már forróság volt.

Thomas engedett az ölelésből, majd megszorította a felkaromat.

– Hogy vagy?

Megráztam a fejem, és próbáltam a nyelvem a szájpadrásomra szorítani, hogy ki ne törjön belőlem a zokogás. Hátrébb léptem.

– Mennem kell!

– Ahogy mindannyiunknak. Gyere, elviszlek a sírhoz, majd utána a torra is.

Megráztam a fejem, mert tudtam, hogy Claire-rel és Phillel érkezett a templomhoz.

– Nem jössz, ugye? – sóhajtott nagyot.

– Csak a sírhoz – válaszoltam, és közben a ruhám kötőjével bíbelődtem. A szüleimmel érkeztem, és velük is szerettem volna hazamenni. – A tort anyukád rendezi, az ő rokonai és barátai lesznek ott.

– Ők a ti barátaitok is voltak.

– Tudom, de...

– Megértem – felelte, majd a zakója belső zsebébe nyúlt, és előhúzott egy összehajtogatott papírt. – Nem tudom, mikor látjuk legközelebb egymást.

– Én nem megyek sehová, csak azért, mert James... – Nagyot nyeltem, majd a fekete telitalpú cipőmre meredtem. Nem éppen az a fehér, nyitott orrú, szaténselyem magas sarkú volt, amiben lennem kellett volna. – Nyugodtan hívj fel vagy látogass meg! – ajánlottam fel.

– Sokat fogok utazni.

– Tényleg? – kérdeztem, s közben ránéztem.

– Tessék, ez a tiéd!

Átnyújtott egy papírt, én kihajtogattam, majd elképedtem. Egy tetemes összegről kiállított csekk volt, Thomastól nekem.

– Ez meg mi? – Az ujjam remegett, ahogy felfogtam, mit látok. 227 ezer dollárról szólt.

– James úgy tervezte, hogy az esküvőtök után módosítja a végrendeletét, de... – Megvakarta az állát, majd leengedte a bal karját. – Továbbra is én vagyok a kedvezményezett, és bár még nem kaptam meg a számlájáról az összeget, ennyi járt volna neked. A Donato Enterprisesban lévő tulajdonrészét a végrendelet nem érinti.

– Nem fogadhatom el, ez a te pénzed. – Felé nyújtottam a papírt, de zsebre vágta mindkét kezét.

– De, igen, elfogadhatod. Ma házasodtatok volna össze, és ez téged illetne.

Újra megnéztem a csekket, rengeteg pénzről volt szó.

– A szüleid nemsokára nyugdíjba mennek, igaz? Ebből megveheted az éttermüket, vagy belevághatsz egy sajátba. James említette, hogy erre vágysz.

– Még nem tudom.

– Akkor meg utazz, láss világot! Mennyi vagy, huszonhat? Előtted áll az egész élet. Tedd azt, ami boldoggá tesz! – Feszülten elmosolyodott, majd a vállam fölött elnézett az udvar irányába.

– Mennem kell! Vigyázz magadra! – És azzal arcon csókolt.

Az ajkai érintését még éreztem, de a szavait alig hallottam. Egyre nagyobb lett kint a hangzavar, de a gondolataim messze jártak. *Tedd azt, ami boldoggá tesz!* Már fogalmam sem volt, mi lenne az.

Felpillantottam, hogy elköszönjek Thomastól, de addigra már eltűnt. Megfordultam, és láttam, hogy az édesanyjával és az unokatestvérével áll az udvaron. Mintha Phil megérezte volna, hogy figyelem őket, oldalra nézett, így találkozott a tekintetünk. Felvonta a szemöldökét, én pedig nagyot nyeltem. Claire fülébe súgott valamit, majd felém indult.

A levegő úgy sistergett, mint a forró olaj. Hallottam James hangját, visszhangzott a távolból. *Húzzunk el innen!*

A csekket gyorsan a táskámba dugtam, és megfordultam, hogy a parkoló felé menjek. A múltam felől a bizonytalan jövőm felé tartottam, bár fogalmam sem volt, hogy autó híján hogyan fogok elhúzni.

Megálltam a járdaszegélyen, elbizonytalanodva, hogy visszamenjek-e az udvarra megkeresni a szüleimet, amikor egy idősebb, szőke, rövid hajú hölgy lépett mellém.

– Ms. Tierney?

Intettem, hogy most nem alkalmas, nem bírtam volna elviselni még egy részvétnyilvánítást.

– Kérem, fontos – mondta.

A furcsa hanglejtése miatt elbizonytalanodtam.

– Ismerjük egymást? – kérdeztem.

– Egy barát vagyok.

– Jamesé?

– Nem, az öné. Lacynak hívnak – mutatkozott be, és felém nyújtotta a kezét.

Én a levegőben tartott karra meredtem, majd a nőre néztem.

– Elnézést, de találkoztunk már?

– James miatt jöttem. – Leengedte a karját, majd hátrapillantott.

– Vannak információim a balesetéről.

A szemem sarkában ismét összegyűlt a könny, ezért nagy levegőt vettem, s az elmúlt hetek hosszas sírása miatt a tüdőm már sípolt. James azt mondta, hogy négy nap az egész, csak egy gyors üzleti út. Mexikóba repül, ahol horgászik egy ügyféllel, vacsora közben átbeszéli a szerződést, és jön is haza. A hajó kapitánya még emlékezett arra, hogy James bedobta a zsinórt, viszont amíg ő ellenőrizte a motort, eltűnt. Így egyszerűen. Eltűnt.

Két hónappal korábban történt.

Heteken át nem találták, majd halottnak nyilvánították. Thomas elmondása alapján James teste a partra sodródott. Erről Lacy talán nem tudott. Az ügy már le volt zárva.

– Elkésett, ő...

– Nem, James él.

Csak bámultam rá. Elakadt a szavam. Mégis mit képzelsz ez a nő magáról? A halottaskocsira mutattam.

– Nézzen oda!

Odanézett. Láttuk, ahogy a sofőr lecsukja a csomagtartót, majd megkerüli az autót, hogy beüljön a volán mögé. Behúzta maga mögött

az ajtót, és elindult a temető felé. Furcsa elégedettségérzéssel néztem a nőre, aki még mindig a fekete szedánt figyelte, majd izgatottan csak annyit mondott:

– Kíváncsi lennék, mi van a koporsóban.

– Várjon! – Lacy a nyomomban volt, miközben átvágtam a parkolón. – Kérem, várjon meg!

– Tűnjön el!

Könnyes volt a szemem, a nyelvem összeragadt a nyáltól. Hány-nom kellett, de Lacy csak nem akart békén hagyni. Az utca irányába néztem. Arra gondoltam, akár haza is gyalogolhatnék, hiszen alig két kilométerre laktam.

Éreztem, ahogy feljött az epém. *Istenem!*

– Hadd magyarázzam meg! – kérte Lacy.

– Ne most!

A számra tapasztottam a tenyerem, és egy nagy furgon mögé hajoltam. A testemet elöntötte a forróság, a hónaljам és a mellem alja csuromvíz volt. Az egész belsőm háborgott. Előregörnyedtem.

Minden utat tört magának, amit addig visszatartottam, egyenesen a napmeleg járdára. A hangposta, ami sosem érkezett meg James-től. A magányos éjszakák, amíg a hírt vártam, hogy életben van-e. Thomas hívása, amitől végig rettegtem. James meghalt.

És Claire, aki ragaszkodott ahhoz, hogy James temetése az esküvőnk napján legyen. Hiszen a templomot már úgyszólván kibéreltük, a rokonok lefoglalták a repülőjegyüket és a szállásukat. Miért kellene bármit is lemondaniuk vagy áttervezniük?

Újabb remegés rázta a testemet. Addig öklendeztem, amíg a szívem már sajgott és a gyomrom kiürült. Zokogni kezdtem, minden

porcikám megfeszült, úgy ziháltam. A könnyem az aszfaltra hullott. és belecsöppent a friss tócsába.

A lelkem mélyén tudtam, hogy elértem a határt. Mert még ha otthon zuhantam volna össze, James párnáját szorítva, de egy parkolóban voltam, a tömeg alig harminc méterre tőlem, egy idegen nő pedig mellettem.

Nekidőltem a furgonnak, és leültem a lökhárítójára. Lacy egy üveg vizet nyújtott felém.

– Bontatlan.

– Köszönöm!

A kezem remegett, képtelen voltam a keskeny kupakot megfogni, ezért Lacy elvette tőlem és kinyitotta. Egy szuszra kiittam az üveg harmadát.

Lacy előhúzott jó pár zsebkendőt az oldaltáskájából.

– Tessék! – A táskája szíjával matatott, miközben nézte, ahogy megtörlöm a számat és kifújom az orromat. – Jobban van?

– Nem. – Felálltam, mielőbb haza akartam jutni.

Lacy újra beletúrt a táskájába, majd elővette a névjegyét.

– Beszelnünk kell!

– Nem akarok semmit sem venni.

Erre elvörösödött.

– Nem is árulok semmit. Van valami... – Elhallgatott, majd körbenézett a parkolón, mielőtt újra rám tekintett.

Megdöbentem levendulaszínű szeme láttán. Az ösztöneim azt súgták, hogy tud valamit.

– Nem árulok semmit, és sajnálom a módját, ahogy a tudtára hoztam, de ez az igazság. Jöjjön el hozzám, amilyen gyorsan csak lehet! – Megfogta a szabad kezem, a tenyerembe tette a névjegyét, majd hátralepett, és eltűnt a furgon mögött.

Hallottam, hogy valaki közeledik, túsarak kopogott az aszfalton.
– Végre megvagy! – kapkodta Nadia a levegőt. – Már mindenütt kerestünk, a szüleid nem találják. – Vörösésbarna loknik omlottak a vállára, a kontya valószínűleg a sietős keresésem közben jött szét.

Kristen állt meg mellette, ő is zihált, a harisnyája felfutott a vádlija oldalán.

Ők lettek volna a koszorúslányaim.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte Kristen, a hangja magasabb volt a szokásosnál, kimerülhetett a futásban.

– Én csak... – megtorpantam. Nem akartam elmagyarázni, hogy bujkáltam, aztán egy idegen üldözött a parkolóban, és végül a cipőmre hánytam.

– Te csak mi? – noszogatt Kristen.

Nadia a könyökével oldalba bökte, és a lábam mellé mutatott. Kristen grimaszolt az aszfalton szétfröccsenő nyomok láttán.

– Ó, Aimee! – sóhajtott.

Elvörösödtem, és lehajtottam a fejem. Elolvastam, mi van a névjegykártyára írva.

LACY SAUNDERS

Médium, szellemi profilozó

Gyilkosságok, eltűnt személyek és megoldatlan rejtélyek

SEGÍTEK RÁTALÁLNI A VÁLASZRA

Kirázott a hideg. Lacy irányába fordultam, de már nem volt ott.

– Mi az? – kérdezte Nadia.

Odaadtam neki a névjegyet, mire forgatni kezdte a szemét.

– Basszus, a bolondok máris rád szálltak.

– Ki az? – Kristen Nadia háta mögül próbálta kiböngészni a betűket.

Nadia gyorsan összehajtogatta a kártyát, és a táskájába dugta.

– Ne legyél naiv, Aimee! Az emberek ki akarnak majd használni.

– Ki az? – kérdezte Kristen újra. – Mi van a névjegyen?

– Semmi, amire Aimeenek időt kellene pazarolnia.

És igaza is van, gondoltam magamban. Lacy megőrült. Micsoda pofátlanság volt a temetés napján megkönyékeznie! Még az is lehet, hogy folyton a gyászjelentéseket pásztázza az újságban.

Kristen belém karolt.

– Gyere, drágám, kiviszünk a temetőbe! Keressük meg a szüleidet, hogy tudják, velünk jössz. Nick az autóban vár ránk.

Nick. Kristen férje, James legjobb barátja. James.

Hagytam, hadd húzzon maga után.

– Haza akartam sétálni.

Kristen a tízcenatis cipőmre nézett, majd felvonta szép szemöldökét.

– Naná, hogy akartál.

A temetés után Nick hazavitt minket, mert Kristen és Nadia is velem jöttek. Megálltam a háromszobás házunkban az előszoba és a nappali között, majd körbenéztem. Ott voltak a karamellbarna bőrszékek és a tópszínű zseníliaakanapé. A síkképernyős tévé a diófa szekrényben állt, amelynek az ajtaja a legutóbbi alkalom óta tárva nyitva maradt, bármikor is volt az. James három bekeretezett festménye díszítette az előszobaszekrény fölötti falat.

Minden a helyén volt, csak az ott élő férfi hiányzott.

A kulcsaimat és a táskámat a szekrényre tettem.

Nadia az étkezőn át a konyhába ment, túsarkújának kopogása visszhangzott a házban.

– Szeretnél inni valamit?

– Teát, köszönöm. – Kibújtam a cipőmből, és megmozgattam a lábujjaimat.

Nadia elővette a turmixot, a mélyhűtőből jégkockákat dobált bele, amik a meleg levegőn recsegni-ropogni kezdtek.

– Esetleg valami erősebbet?

Megvontam a vállam.

– Lehet, nekem mindegy.

Kristen a dohányzóasztalnál vette le a cipőjét, a kandalló melletti bőrszékbe ült, majd maga alá húzta a lábait, és aggódó arcot vágott. A hálószoba felé tartva éreztem, hogy engem néz.

Egyenesen a gardrób szekrényhez mentem, amin Jamesszel osztoztunk, és kinyitottam a megvetemedett ajtaját. A ruháim az öltönyei mellett lógtak, amik mind grafitzürkéek, feketék vagy sötétkékek voltak. Némelyik hajszálcsíkos, de a legtöbb inkább visszafogott. A *fontos öltönyök*, ahogy ő hívta őket. Az otthon viselt kockás ingek és a farmerek szöges ellentétei.

Ha valaki végignézett volna a ruhatárán, meg nem mondja, hogy ugyanazé az emberé. Néha még én is úgy éreztem, hogy két férfival élek. Az egyik a Donato Enterprisesnek dolgozott, távolságtartó és udvarias volt, míg a másik egy szabad lelkű művész, aki feltűrt ingujjal járt, és akinek az alkarja csupa festékfolt volt.

Mindkettejüket szerettem.

A kedvenc kék ingébe fúrtam az orrom, és beszívtam az illatát. A kölnijének szantálfa- és gazdag ámbraillata keveredett az enyhe terpentinnel, amit a festőkellékei tisztításához használt. Ezt az inget hordta, amikor utoljára festett. A lelki szemeim előtt láttam, ahogy az ecset forgatása közben a kopott kék pamut alatt mozognak a vállizmai.

– Szeretnél beszélgetni? – kérdezte halkan Kristen.

Megráztam a fejem, meglazítottam a csomót a derekamon, és kibúj-
tam a ruhámból. Az lecsúszott rólam és a bokámnál landolt. A szek-
rénybe nyúltam, elővettem James ingét és a mackónadrágomat, ami
középkiskolás korom óta megvolt. Melegséget éreztem, ahogy belebúj-
tam az ingbe, mintha az anyagon keresztül James ölelt volna át.

Sosem felejtelek el, Aimee.

A szívem még jobban megsajdult, elkezdtem zokogni.

Megreccsent mögöttem a parketta, az ágy nyikorgott. Becsuktam
a szekrényajtót, és Kristen felé fordultam, aki az ágytámlának dőlve
az ölébe vett egy párnát. James párnáját.

Előregörnyedtem.

– Hiányzik.

– Tudom – válaszolta, és megpaskolta maga mellett az ágyat.

Bemásztam, a vállára hajtottam a fejem, mire ő az állát a fejem
búbjának támasztotta. Ötéves korunk óta ültünk ugyanígy, össze-
bújva, miközben titkokat sugdolóztunk egymásnak. Az elmúlt két
hónapban is gyakran tettük. Kristen két évvel idősebb volt nálam, így
ő töltötte be az egyke gyermekkoromban a testvér szerepét. Átölelte
a vállamat.

– Idővel könnyebb lesz, ígérem.

Újra sírni kezdtem. Kristen az éjjeliszekrényen matatott zseb-
kendő után. Jó párat elvettem tőle, és kifújtam az orromat. Kifé-
sülte a halántékból az elázott tincseket, majd egy zsebkendővel ő
is letörölte a szeme sarkát. Sírva felnevetett:

– Tiszta roncsok vagyunk, nem igaz?

Nemsokára csatlakoztunk a konyhában Nadiához, és margarita-
kortyolgatás közben arról beszélgettünk, milyen volt Jamesszel fel-
nőni. Pár órával és jó néhány koktéllal később Nadia a kanapéra

dólt, és másodperceken belül horkolni kezdett, Kristen pedig már az ágyamban aludt. Magányosnak éreztem magam a sötét házban, egyedül azok a gyertyák égtek, amiket még Kristen gyújtott meg korábban. Felemeltem Nadia lábát, leültem a kanapéra, majd visszaengedtem az ölembe. Tíz óra volt. Ilyenkor kellett volna az esküvőn Jamesszel a táncparkettára lépnünk, hogy a vezetésével a *Two of Us* című dalra bemutassuk a nyitótáncunkat.

Nadia hortyogni és mocoogni kezdett a kanapén, majd felkelt, és a takarót maga mögött húzva a vendégszobába botorkált.

Elfoglaltam az üresen maradt helyét, és hagytam elkalandozni a gondolataimat. Az járt a fejemben, hogy James mégis miért ment Mexikóba. Miért nem várt és hagyta, hogy Thomas intézze az ügyfelet? Ő volt a Donato Enterprises vezérigazgatója, ő tartotta kézből a cég bútورimportját és -exportját. Gazdasági igazgatóként James a pénzügyekkel foglalkozott, nem a szerződéskötéssel, mégis foggalkörömmel ragaszkodott ahhoz, hogy ezt az ügyfelet csak ő tudja elintézni. Az esküvői meghívók postázását követő napon utazott el.

Leragadt a szemem, el is aludtam, a gondolataim azonban cikáztak. A parkolóban megismert nőről álmodtam, tetőtől talpig fekéteben volt, a szeme viszont irizáló színekben pompázott. Nézttem, ahogy a kezét egy földön fekvő test fölé emeli, a szája mozgott, dallamos kántálása csak úgy vibrált körülöttük. Észrevettem, hogy a test megmoccan, majd megláttam, hogy nem is akárkiról van szó. James volt az, és Lacy éppen feltámasztotta.

2. fejezet

– MIT KERESSEL ITT?

Apám baritonja teljesen váratlanul ért. Ijedtemben összerázkódtam, és rámeredtem. Ő meg vissza rám. Két szeplős karját a széles mellkasa mellett lógatta. A The Old Irish Goat konyháját és éttermét elválasztó csapóajtó lengett mögötte, a zsanérok minden egyes kilengésnél nyikorogtak.

Hétfő volt, két nappal James temetése után, és mint minden áldott nap, amióta a szüleim pubjában dolgoztam, aznap is ötkor keltem. James eltűnése óta reggelente kivánszorogtam a fürdőszobába, öntöttem magamnak egy bögre kávé, pedig nem is emlékeztem, hogy előző este betöltöttem volna a kávéfőzőt, aztán a narancssárga színű Volkswagen Bogaramhoz vonszoltam magam, és a szüleim előkelő, The Old Irish Goat nevű pubjához vezettem, amit még a születésem előtt vettek. Az étteremben nőttem fel, eleinte felmostam, és feltöltöttem a készleteket, majd a konyhába kerültem, ahol anyu mellett dolgoztam. Ő volt a főszakács, egy Dale nevű fickó pedig a helyettese, aki megtanított a pék- és a cukrászmesterségre. A kenyér volt a specialitásom, és miután elvégeztem egy komoly gasztronómiai képzést San Franciscóban, Dale pedig elfogadta a főszakácsi állást a

massachusettsbeli Cambridge egyik legrégebbi éttermében, én lettem a helyettes.

Ahogy ott állva lassan kezdtem magam körül érzékelni a The Goat berendezését, a rozsdamentes acélsütőket és a tűzhelyeket, a hűtőkamrát és a mélyhűtőt, a karnyújtásnyira lévő lábasokat és tálakat, úgy éreztem, mintha aznap másodszor ébrednék fel.

A halogénlámpáknak olyan zizegő hangjuk volt, mintha egy méhraj költözött volna beléjük. A közelemben volt egy rádió, viszont le volt halkítva, így alig hallottam valamit a helyi adó reggeli műsorából. Éppen csak ki tudtam venni a bemondó szavait, de azt éreztem, hogy a hangja kedves és mély. Minden olyan volt, mint szokott lenni. Egy ugyanolyan reggel, mégis teljesen más.

Apám gyanakodva méregetett, hogy miért vagyok csendben. A kenyérsütésnek kialakított helyen álltam, körülöttem a kelő veknikkel, s közben egy alaposan belisztezt, hűvös tésztát gyúrtam. Fehér por lepte be az egész pultot.

– Hány óra van? – kérdeztem rekedtesen.

Apám beljebb lépett.

– Kilenc.

Három órája indultam el otthonról. Hirtelen bevillantak képek: leparkolok, beütöm az étterem riasztókódját, összeszedem az eszközöket és a hozzávalókat. Igaz, ezek az emlékek a több ezer előző reggel bármelyikéhez kötődhetnek volna.

Kihúztam a kezem a tésztából, mire az cuppanó hangot hallatott. Ráragadt az ujjaimra, és bement a körmöm alá is. Összedörzsöltem a két tenyeremet, de a tapadós anyag ellenállt.

Általában imádtam ezeket a magányos reggeleket – valójában vágytam rájuk –, amikor bedagaszthattam az aznapi tésztát. A ritmusosság elterelte a figyelmem, és ez így volt gyerekkorom óta, amikor anyu

megtanított otthon sütni. Az ismétlődő mozdulatok közben elkalandozhattak a gondolataim, megtervezhettem a napomat, a jövőmet, és elmélkedhettem a múltamon. De aznap nem így alakult. A tészta úgy ragadt a kezemre, mint a kiköpött rágógumi szokott a cipő talpára. Idegesítőn. Pont annyira nem hiányzott ez, mint az emlékeztetés, hogy az a temérdek idő, amit a jövő tervezésére szántam, a kukában landolt. A jövőm megszűnt létezni.

Egyre erősebben dörzsöltem, majd már a körmömmel kapartam a kezemről a tésztát.

Apám mellém lépett egy nedves konyharuhával, és elkezdte letörölni a kezemet. Nagyon finom mozdulatokkal csinálta, érződött rajta a szülői féltés. Ügyelt arra, hogy ne bántsa tovább a bőröm, finoman érintette azok a részeket, ahol megkarmoltam magam. A gyengédsége még jobban feldühített. Nem akartam, hogy úgy bánjanak velem, mint aki az összeroppanás szélén áll. Elkaptam a kezemet, kitéptem a markából a konyharuhát, és nekiálltam durván dörzsölni a bőröm.

– Menj haza, Aimee!

– És mégis mit csináljak ott? – kérdeztem, és a pultra dobtam a rongyot.

Apám nem szólt semmit, csak nézte, ahogy megformázom a tésztát, majd több veknit egy nagy fémtepsire rakok. A tepsit egy állványra csúsztattam, aztán félregurítottam a kenyerekkel és a zsemlékkel együtt, hogy később süssem ki őket.

Anyám viharzott a konyhába, kezében két papír bevásárlószatyorral. Őszes haját ízlésesen hátrazselézte, így jól látható volt a fülcimpája alatt spirál alakban tekeredő ezüst fülbevalója. Először apámra nézett, majd rám mosolygott.

– Láttam kint az autódat. Miért vagy itt?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hogy kenyeret süssek. Pont úgy, ahogy minden áldott reggel, hetente ötször. – A hangomtól még én is összerezdültem.

– Én már mondtam neki, hogy menjen haza – védekezett apám.

– Igaza van, pihened kell.

– Szükségem van arra, hogy dolgozzak – válaszoltam, és felkaptam egy fakanalat. – Neked szükséged van a segítségemre, ráadásul az ebédhez és a vacsorához is szükségük van kenyérre.

A szüleim egymásra néztek.

– Mi az? – kérdeztem.

– Felhívtam Margie-t – mosolyodott el szélesen anyám.

Margie-t csak végszükség esetén hívta, például, amikor megbetegedtem, vagy egy nagyobb magánrendezvényünk volt. Margie-é volt a sarki pékség, és a környéken jó pár éttermet ő látott el.

Megéreztem a frissen sült kenyér nedves és meleg illatát. A kenyérrét, amit nem én sütöttem. A papírszatyrokra meredtem. MARGIE KÉZMŰVES PÉKSÉGE.

– A vendégeink szeretik a kenyereimet – préseltem ki magamból.

– Nem helyettesítheted sem azokat, sem engem!

– Nem is akarunk... téged – hebegte apám.

Felhorkantam, és a combomnak csaptam a fakanalat. Nem akartam hangosan kimondani, amit gondolok.

Anyu gyorsan mellém lépett.

– Erről szó sincs. Azért kértem meg Margie-t, mert úgy gondoltuk, szabadságra van szükséged.

– De nincs szükségem szabadságra! – Anyám összeszorította a száját, mire felhorkantam: – Meddig?

Újra egymásra pillantottak, majd anyu megsimogatta a karomat.

– Amíg csak szükséged van rá.

– Lesz egy-két változás... – szólalt meg apám.